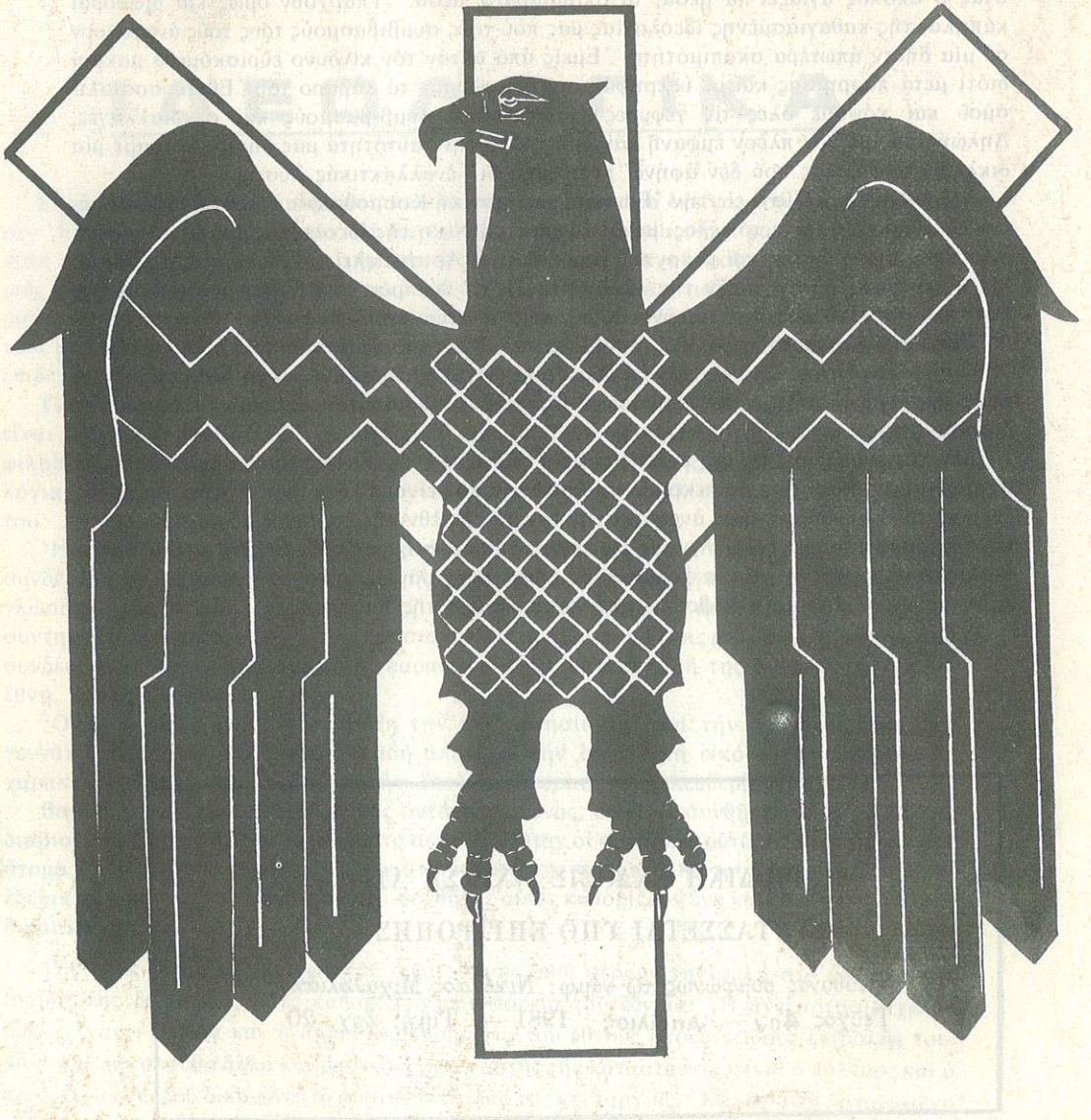

ΧΡΟΥΣΗ

ΑΥΓΗ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΚΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΠΡΙΛΙΟΣ

**ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΑΝΗΚΕΙ
ΣΕ ΜΑΣ**

ΘΕΜΑΤΑ ΤΑΚΤΙΚΗΣ

Μία τακτική έχει πάντοτε έναν αντικειμενικό σκοπό. Δι' ἡμᾶς τοὺς Ἐθνικοσοσιαλιστάς ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα, τὰ ὁποιαδήποτε μέσα. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ διάφοροι κᾶπηλοι τῆς καθαριασμένης ἰδεολογίας μας πού τοὺς συμβιβασμούς τους τοὺς ἀναγάγουν σέ μία δῆθεν ἀπωτέρα σκοπιμότητα. Ἐμεῖς ἀπὸ αὐτόν τόν κίνδυνον εὐρισκόμεθα μακριά διότι μετὰ παρρησίας καὶ μέ ὑπερηφάνειαν ἐσηκώσαμε τὸ λάβαρο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ καὶ κόψαμε ὅλες τίς γέφυρες γιὰ πιθανοὺς συμβιβασμούς καὶ συνδιαλλαγές. Δηλώνοντας μέ τόν πλέον ἐμφανῆ καὶ ὠμό τρόπο τὴν ταυτότητά μας δημιουργήσαμε μία δικλείδα ἀσφαλείας πού δέν ἀφήνει περιθώρια δι' ἐναλλακτικὰς λύσεις.

Μέ ἀκλόνητον Πίστι εἰς τὴν Ἐθνικοσοσιαλιστικὴν Κοσμοθεωρίαν εἴμεθα ἀποφασισμένοι νά φθάσουμε μέχρι τὸ τέλος, μέχρι τὴν τελικὴ Νίκη τῆς ἰδεολογίας μας ὡς μαχομένη πρωτοπορία τῆς Φυλῆς καὶ μέχρι τοῦ σημείου τῆς Ἀριστοτελείου ἐνδελεχείας ὡς ἄτομα. Μὲ κανόνα καὶ βᾶσιν αὐτὴν τὴν ἀκλόνητον Πίστι θά πρέπει νά δημιουργοῦμε καὶ τὴν ἐκάστοτε τακτικὴν μας ἔναντι τῶν καυτῶν καθημερινῶν προβλημάτων.

Ἐνα ἀπὸ τὰ καυτὰ σημερινὰ προβλήματα εἶναι καὶ τὸ λεγόμενον πρόβλημα τῆς Ἐθνικῆς Ἐνότητος. Ἄν καὶ δέν θά ἔπρεπε νά ἀσχοληθοῦμε καθόλου μέ αὐτὸ τὸ ζήτημα πρὸς ἄρσιν μελλοντικῶν παρεξηγήσεων θεωροῦμε ἀπαραίτητον νά κάμουμε ὀρισμένας διευκρινήσεις.

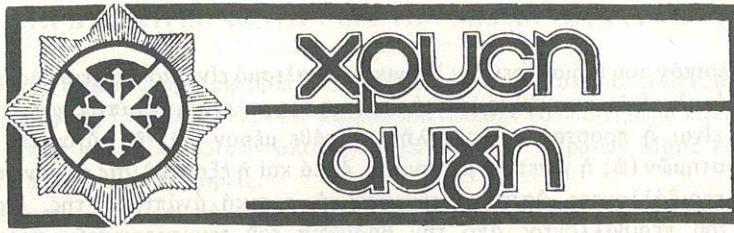
Δέν πιστεύουμε ὅτι ἐθνικὴ ἐνότης εἶναι ἡ ἐπίτευξις ἑνός συνασπισμοῦ φαυλοκρατικῶν σχηματισμῶν διαφόρων διακεκριμένων μασῶνων καὶ εἶναι βλάσφημος ἔναντι τῆς ἱερᾶς ἐννοίας τοῦ Ἐθνους, ὁποῖος ἀναγάγει τὴν ἐννοία τῆς ἐθνικῆς ἐνότητος σέ κυνοβουλευτικούς πειραματισμούς. Τελειώνοντας ἐφιστοῦμε τὴν προσοχὴν σέ κάθε Ἕλληνα Ἐθνικοσοσιαλιστὴν νά μὴ γίνῃ γιὰ μία ἀκόμη φορὰ ὁ νεροκουβαλητὴς τοῦ συστήματος καὶ νά μὴ λάβῃ μέρος σέ καμμία κυνοβουλευτικὴν καρικατούρα τῆς παρακμῆς.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

Ἐπεύθυνος συμφῶνως τῷ νόμῳ: Νικόλαος Μιχαλολιάκος

Τεύχος 4ον — Ἀπρίλιος 1981 — Τιμὴ: ἔρχ. 20

Ι Δ Ε Ο Λ Ο Γ Ι Κ Α

Είναι πολύ δύσκολο νά αναλύση κανείς ιδέες και ιδιαίτερα εκείνες πού έχουν σχέση μέ τόν Έθνικοσοσιαλισμό. Πέραν τού φαινομένου μιᾶς ιδεολογίας, έχει κανείς νά ἀντιμετωπίση τό πρόβλημα μιᾶς συγκροτημένης βιοθεωρίας, μιᾶς διαχρονικῆς κοσμοθεωρίας καί μιᾶς ἀρχεγόνου φιλοσοφίας. Θά ἦταν ἴσως ἀπλούστατο νά διατυπωθοῦν στενές ἔννοιες, σέ μιᾶ ἀκόμη στενότερη δογματική βάση, δυστυχῶς ὅμως γιά τούς ἀμήτους καί εὐτυχῶς γιά τούς μεμημένους, ὁ Έθνικοσοσιαλισμός εἶναι ἕνα ἐξελισσόμενον σύνολο πλαίσιο, πού δέν ἐπιδέχεται δογματική ἀνάλυση κι ἀπλοποίηση αὐτοῦ τού τύπου.

Τί εἶναι ὅμως Έθνικοσοσιαλισμός; Οἱ Φουτουριστές καί ὁ MUSSOLINI ἀπαντοῦν πῶς εἶναι πράξις, ὁ ROSENBERG, πῶς εἶναι μία ζωντανή πραγματικότης καί οἱ Γερμανοί φιλόσοφοι πῶς εἶναι ἡ πεμπτουσία τῶν ἀναλαμπῶν καί τῶν ἐκρήξεων μιᾶς φυλῆς, μέ λίγα λόγια κάτι πού ἵπάρχει καί γίνεται συνεχῶς, γεννᾶται καί ἐξελίσσεται μέσω τού ἑαυτοῦ του.

Ἡ ψυχή αὐτῆς τῆς συνεχοῦς καί ἀενάου γενέσεως εἶναι ἡ φυλή, ἕνα σύνολο πού συνδέεται πρωτογενῶς μέσω τῆς κοινῆς καταγωγῆς καί δευτερογενῶς μέσω παραγόντων γλώσσης, χώρου καί νοοτροπίας. Ἡ φυλή εἶναι ἡ φλόγα, ἡ ἄσβεστος ἐνέργεια, πού συντηρεῖ τό φαινόμενο τού Έθνικοσοσιαλισμοῦ, ἡ ἐξωτερική ὄψις μιᾶς κοινῆς ψυχῆς, πού συνδέει ἀναπλάθει, δημιουργεῖ καί παρασύρει στήν καταστροφή τῆς ἀνθρώπου, ὀμάδες ἔθνη, κράτη καί πολιτισμούς.

Ὅταν ἡ φυλή συνειδητοποιήσῃ τήν ἀνεξαρτησία τῆς καί τήν διαφοροποίησί τῆς γεννᾶται τό ἔθνος. Τό ἔθνος δηλαδή ἀποτελεῖ τήν ἐξωτερική εἰκόνα τῶν ἐσωτερικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς φυλῆς καί τήν ἀπόλυτο ἔκφρασι τῆς ἐλευθερίας τῆς.

Βασικός παράγων ἐξελίξεως τῆς ὄντοτῆτος ἔθνος, εἶναι οἱ συνθήκες ὑπό τὰς ὁποίας διαβιοῦν τά ἄτομα τῆς φυλῆς μέσα στό σύνολο. Ὅταν οἱ συνθήκες αὐτές ἐξασφαλίζουν στά ἄτομα ἀλλά καί στό σύνολο, τό μέγιστο δυνατό τῆς συμμετοχῆς τους στή δυναμική καί ἐξελικτική πορεία τού ἔθνους τότε οἱ συνθήκες αὐτές καθορίζουν ἕνα καθεστῶς κοινωνικῆς δικαιοσύνης.

Ὑπό τὰς συνθήκες κοινωνικῆς δικαιοσύνης, πού φέρουν τήν φυλή στό ἀπόγειο τῆς ἰσχύος τῆς δύο παράγοντες καθορίζουν τήν πορεία τού ἔθνους: Ἡ ἀνεξαρτησία χωρίς ὄρους ἔναντι ἄλλων καί ἡ ἀπόλυτος κυριαρχία τού ἔθνους στούς χώρους ἐπιβολῆς του. Φυσικό ἐπακόλουθο ἀλλά καί βασικό ἀξίωμα αὐτῆς τῆς καταστάσεως εἶναι ὁ πόλεμος καί ὁ διαρκῆς ἀγών, πού δικαιώνει τό φυσικό ἔνστικτο τῆς κυριαρχίας. Ἐφ' ὅσον ἡ ὀργανωμένη πλέον φυλή βρίσκεται σέ κατάστασι συνεχοῦς ἀγῶνος ἔχει τή δυνατότητα νά ἐγγίση ἀλλά καί νά ὑπερβῆ τό ὄριο τῶν δυνατοτήτων τῆς.

Ἐκεῖνο λοιπόν πού ἐνδιαφέρει τόν Ἐθνικοσοσιαλισμό εἶναι τό ἀπόγειο τῆς φυλετικῆς ἰσχύος, πού ἀκολουθεῖται συνήθως ἀπό τό ἀπόγειο τῆς φυλετικῆς ἀναπτύξεως. Ἐπομένως βασικότατα εἶναι ἡ προστασία τῆς φυλῆς μέ κάθε μέσον διά τῆς εὐγονικῆς καί τῶν συναφῶν ἐπιστημῶν (ὡς ἡ γενετική μηχανική), ἀλλά καί ἡ ἐξασφάλις τοῦ ἀνωτέρου καί ὑγιεστεροῦ περιβάλλοντος ὥστε νά εὐνοῆται ἡ φυσική ἀνάπτυξις τῆς. Προέχει ἡ προστασία τοῦ περιβάλλοντος ἀπό τήν θηριωδία τοῦ τεχνοκρατικοῦ «πολιτισμοῦ». Ἀπαιτεῖται ἐπομένως ἄγρυπνος προσοχή γιά τήν ἄμυνα αὐτοῦ τοῦ ὀργανισμοῦ ἔναντι κάθε ἐχθροῦ πού ἀποπειρᾶται δι' οἰουδήποτε μέσου τήν διάβρωσι καί καταστροφή του. Ὁ σημαντικώτερος ἐχθρός δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τό ἐνιαῖο μέτωπο τῆς Διεθνούς τοῦ Χρήματος, πού ἀποτελεῖ τό χέρι τοῦ Σιωνισμοῦ στήν ἐγκληματική του προσπάθεια κατά τῆς ἀνθρωπότητος.

Μέ τήν ἄμυνα λοιπόν τοῦ φυλετικοῦ ὀργανισμοῦ συνδέεται ἡ πλέον ἀγνή καί ἄυλος μορφή τοῦ ἔθνους, πού δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τήν συναισθηματική προβολή τῆς ὄντοτητος αὐτῆς: ἡ ἔννοια τῆς πατρίδος. Εἶναι ἡ ἔννοια ἔναντι τῆς ὁποίας ὠχριά κάθε ἄλλη συναισθηματική τοιαύτη καί ἔναντι τῆς ὁποίας γίνονται οἱ μεγαλύτερες θυσίες.

Ἀκριβῶς λόγω τῶν θυσιῶν καί τῆς σημασίας τῆς πατρίδος ἐπιβάλλεται ἡ ἐξύψωσις τῆς στό βάθρο τῆς θεότητος. Ἀλλά γιά νά φθάσῃ τό φυλετικό σύνολο σ' αὐτό τό ἐπίπεδο ἀνόδου, οὐσιαστική προϋπόθεσις εἶναι ἡ μέριμνα ἐκ μέρους τοῦ διοικητικοῦ του μηχανισμοῦ ἔναντι κάθε προκυπτούσης ἀνάγκης, ἀρωγός δέ καί μέσον πρὸς ἐπίλυσιν αὐτοῦ τοῦ προβλήματος εἶναι ἡ οἰκονομία, ἡ ὁποία ἔχοντας σάν στόχο τῆς τήν κάλυψι ζωτικῶν ἀναγκῶν, νά ἐπιτρέπη τήν ἀνάπτυξι τῶν συναισθηματικῶν ἀξιῶν τοῦ φυλετικοῦ συνόλου. Χωρίς νά ἀποτελῇ αὐτοσκοπό του, ὅπως συμβαίνει στήν ἐποχῆμας καί νά ὑποβιάζῃ τό σύνολο αὐτό σέ ὑπερέτη τῆς, θά πρέπη πάντα νά βρίσκεται στό ἀνώτατο ἐπίπεδο προσφορᾶς κάθε εἶδους ὑλικῆς βοηθείας πρὸς τά ἄτομα καί τό σύνολο.

Μέσα στίς λίγες αὐτές γραμμές παρουσιάζεται τό ὑπόβαθρο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ ὥστε νά γίνῃ ἀντιληπτό ἐκτός τῶν ἄλλων πὼς ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός δέν γνωρίζει τόν φόβο, ἀγνοεῖ τόν θάνατο, ἀδιαφορεῖ γιά τόν χρόνο καί εἶναι εἰς θέσιν νά ὑλοποιήσῃ τά ὄνειρα κάθε ἀνθρώπου, πού ὠδηγημένος σ' αὐτόν ἀπό τή γνῶσι καί τήν ἔρευνα (διότι δέν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος) θά ἀπαιτήσῃ τήν πραγμάτωσι τῶν ἰδεῶν του.

«Ἄόρατες, ἀλλά αἰσθητές, οἱ ψυχές τῶν σκοτωμένων πολεμοῦν στό πλευρό μας γιά μιά καινούργια ζωή. Οἱ ἄνθρωποι τοῦ μέλλοντος θά μεταβάλλουν τά μνημεῖα τῶν πεσόντων σέ τόπους προσκυνήματος μιᾶς νέας θρησκείας».

ALFRED ROSENBERG.

ΚΡΙΣΕΙΣ ΕΠΙ ΔΥΟ ΚΥΡΙΑΡΧΟΝΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΑΖΑΝ ΙΟΥΔΑΙ-ΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ἡ ἔλεεινή ζύμωσις τῆς ἀμφιβόλου καθημερινότητος τὴν ὁποίαν ζῶμεν, ἀποκύημα τῆς προιούσης σήψεως τοῦ μεταπολεμικοῦ καιροῦ ἀπετέλεσεν τὸ ὑπόστρωμα καλλιέργειας καὶ ἀναζωπυρώσεως τῶν συφιλιδικῶν ἀποβλαστημάτων τῶν Ἑβραίων Μάρξ καὶ Φρόϋδ εἰς ὄλους τοὺς πνευματικούς φορεῖς.

Αἱ «κοσμοθεωρία» καὶ τῶν δύο αὐτῶν ἀποβρασμάτων ἀπὸ πολλοῦ ἀποτυχημένοι ὡς ἐφαρμογαὶ ἐπανεμφάνισαν τὰ κατάλοιπά τῶν ἐνεργοποιημένα.

Τυρανικαὶ διαστρεβλώσεις τῆς ἀναζητήσεως ἐλευθερίας αἱ ὁποῖαι, δηλητηριάζουν τὴν Εὐρωπαϊκὴν νεότητα φθείροντες τὴν πίστη εἰς αὐτὴν ταύτην τὴν ψυχὴ τῆς.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα τῶν διακοσιῶν ἐτῶν τοῦ θετικισμοῦ. Χρονολογεῖται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐμφάνισεως τῶν ἐνδόξων θετικῶν ἐπιστημῶν καθ' ἣν οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ καλλιτέχνη συνεθλίβησαν ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀψύχου ψυχρότητος τῶν ἀριθμῶν, ἐκπέσαντες ἀπὸ τὸ ὕψος τῆς ἐλευθερίας τοῦ πνεύματος εἰς τὸν ὑλιστικὸν βόρβορον τῆς λογικῆς τῶν Σιωνιστῶν θετικιστῶν.

Ρεαλισμός, πρακτικότης καὶ ἀπενεργοποίησις τῶν ταγῶν τῆς ἀνωτέρας φυλῆς. Μόνιμος ὑποδούλωσις τῶν εἰς τὸ πρακτικόν, τὸ «χρήσιμον» τὴν δολία ἐπιτυχία τῆς στιγμῆς, παράγοντες ρυθμιζομένους ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν συνωμοσίαν τῶν Σιωνιστῶν. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐποχὴ μας ἀντιπνευματικὴ, λογικὴ, ἰουδαϊζουσα, ἀγελαία ἔχουσα παραδώσει τὴν καθοδήγησιν τῆς ψυχῆς τὴν ἠθικὴ φιλοσοφία καὶ τὴν Τέχνη εἰς χεῖρας τῶν καταλοίπων τοῦ Μάρξ καὶ τοῦ Φρόϋδ. Εἰς χεῖρας τῶν διεστραμμένων παρακμιακῶν ὑπανθρώπων, εἰς τὸν πορνοφιλόσοφον τῶν ἐξεγέρσεων Σάτρ καὶ τὸν σὺν Θεῷ ὁμοίως ἀποβίωσαντα κακογράφον Πικασσό.

Ἐναν ἀλλοίθωρο, ὀφθαλμοπόρνο ἀναρχικὸ καὶ ἔνα ὠργισμένο Ἰουδαῖο ἔκφυλο καλλιτέχνη β' σειρᾶς, διαστρεβλωτὴ τῶν ἐννοιῶν ἐλευθερία, ὠραιότης, ἀρετὴ. Ἐλευθερία τῆς ἀποκτηνώσεως, ὠραιότης τοῦ μαζικοῦ πιθηκισμοῦ οἰασδῆποτε ἐκτρωματικῆς ἀηδίας καὶ ἀρετὴ τοῦ συμβιβασμοῦ μὲ τὴν εὐκαιρίαν τοῦ χρησίμου τῆς στιγμῆς. Αὐτοὶ οἱ δύο ἐκμαυλισταὶ ἐδέσμευσαν τὰς Μούσας εἰς τὸ ἄρμα τοῦ Μαρξο-φρουδικοῦ ἐλευθερισμοῦ τῆς ἐποχῆς, μὲ ὅλη τὴν ἀχρεία του σκοπιμότητα. Ἐξ αἰτίας τῆς ψυχικῆς καὶ φυσικῆς τῶν ἀδυναμίας ἐχρησιμοποίησαν τὴν ὑπουλον ἐπιτηδειότητά τῶν εἰς τὴν ἀντίστοιχον ἔκφρασιν διὰ νὰ προάγουν ὡς ἰδανικά τὴν ἐνστικτοποίησιν καὶ ἰσοπεδωτικὴν μαζικότητα τῆς ζωῆς.

Μὲ ἕναν ζωῶδη αἰσθησιασμό εἰς τὸν ἱερόν ἔρωτα, καὶ μία ἔλεεινὴ ἀναρχία εἰς τὴν κοινωνικὴν πειθαρχία.

Ἐπειδὴ ὁ Πικασσό ἦτο ἀνίκανος νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ τιτανικά ὕψη τῆς τέχνης τῶν Μεγάλων Διδασκάλων Νταβίντσι, Ραφαέλλο, Ρέμπραντ κλπ, αὐτὸς ὁ ἀνυπάρκτου ψυχῆς καὶ ἀφαντάστου φιλοδοξίας Ἰουδαῖος ἐδημιούργησε μιά νέα «τέχνη», παρασιτικὴ, αὐτοαποκληθεῖσα πρωτοποριακὴ, ἀκατάληπτον εἰς τὰς μάζας ὅσον καὶ εἰς τὸν ἦ τούς δημιουργοὺς τῆς. Τέχνη συντρίβουσα τὰ σχήματα, ἀσαφὴς διότι δὲν ἠδύνατο οὔτε κἀν νὰ πλησιάσῃ τὴν ἐκφραστικὴ ἀπεραντότητα τῶν Γιγάντων τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πνεύματος. Αὐτὸς ὁ Ἰουδαῖος «ἔπαιξε μὲ τὰ χρώματα» ὅπως εἶπαν οἱ ὁμόφυλοι του ἐπαινεταί, διὰ ν' ἀπευθυνθεῖ εἰς τὸν ζωῶδη αἰσθητισμὸν τῶν νεφελωδῶν ὀπτισμῶν, τὴν δικαιοσύνη τῆς φύσεως, τὴν καθαρότητα τοῦ ὄντος ἢ ὁποῖα δικαιώνει τὴν ἀνθρωπίνην ἀντίληψιν. Παρήγαγε ἄπειρα τοιοῦτα πνευματικὰ ἐξανθήματα τῆς Σιωνιστικῆς συφιλίδος τοῦ νοῦ, καὶ εὔρεν ἀπείρους μιμητὰς «Πρωτοπορειακοὺς» σχόντας τὴν παραλυτικὴν του ἀποκάλυψιν. Ἀποκάλυψιν νοσηρῶν φαντασιώσεων παραγῶγων τῆς σεσηπώσεως Ἰουδαϊκῆς σκέψεως του. Ἄς μὴ μᾶς ἐξαπατᾷ ὁ φρενήρης ρυθμὸς τῆς ἀσυλλήπτου δραστηριότητος αὐτῶν τῶν ἀντι-καλλιτεχνῶν δολοφόνων τοῦ πνεύματος. Τὰ συμπτώματά του εἶναι καθαρῶς ἐπιδημικά, διότι ἡ ἐπινοητικότης τοῦ Ἀρίου πνεύματος εἶναι ἀτέρμων, ἡ δημιουργικότης του ἐκπληκτικὴ (60 αἰῶνες πολιτισμοῦ τὴν ἐπισφραγίζουν) καὶ ἡ αὐτοάμυνα εἰς τὴν ὁποίαν θά προβῶμεν σκληρῆ. Διότι ὁ ἄνθρωπος ὁ Λευκός καὶ αἱ συνιστῶσαι τῆς ζωῆς αὐτοκαθαρισθοῦν ἀπὸ τὸ μίasma τῆς ἐκφυλιστικῆς τέχνης.

Θά συντρίψωμε καί τόν πνευματικό στραβισμό τοῦ Σάτρ, κατευθυντή τοῦ Ἐναρχοεβραίου Κοέν-μπέν-Ντίτ, τοῦ ἀπό ἔδρας ἐπαναστατικοῦ κήρυκος τῆς ἀναρχομένης ἐλευθεριότητος, αὐτοῦ τοῦ λειμαλέου Πανεπιστημιακοῦ ἀσπάλακος ὅστις πεπληρωμένη τῇ κοιλία διὰ τῶν ἀγαθῶν τοῦ ἐργαζομένου Γαλλικοῦ λαοῦ παρεκίνησε τοὺς φοιτητάς εἰς ἐκρηκτικὴν ἀναρχοτρομοκρατίαν, ἐνσπείρων τὴν λέπραν τοῦ εἰς τό Πανεπιστήμιον διὰ τῶν ἐκλεκτῶν του νέων τῆς «ἀμύνης τοῦ Ἑβραϊκοῦ λαοῦ». Κίναϊδος, Ἰουδαῖος καί ἀναρχομπολσεβίκος, ἴδε ὁ ὑπάνθρωπος Σάτρ, ὁ ἐκπομπὸς τῶν σαθρῶν ἰδεῶν τῆς εὐτυχίας τοῦ ἀπαχαλιναγωγημένου ἐρωτισμοῦ.

ΣΕΒΑΙΝΕ

CIRCULO ESPAÑOL DE AMIGOS DE EUROPA
Apartado de Correos 14.010 — Barcelona.

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

Ἰδεολογική Ἐπιθεώρησις

Η ΕΒΡΑΙΟΜΑΣΣΩΝΙΚΗ ΛΕΡΝΑΙΑ ΥΔΡΑ

Συνεχίζουμε τήν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων Ἑβραίων πού κατεῖχον ἢ κατέχουν θέσεις σημαντικές σέ διάφορα κράτη πιστεύοντας ὅτι ἔτσι βοηθάμε τόν ἀναγνώστη στήν κατανόησιν τοῦ παρελθόντος καί τοῦ παρόντος καί στήν συναγωγή συμπερασμάτων γιά τό μέλλον.

ΚΟΥΒΑ: Τήν ἀναφορά μας στούς Κουβανούς Ἑβραίους θά τήν κάνουμε μέ ἄλλο τρόπο ἀπό αὐτόν πού χρησιμοποιήσαμε γιά τίς Η.Π.Α. Αὐτό γιατί καί τά πρόσωπα, ἀλλά καί τά γεγονότα εἶναι πιά ἄγνωστα, τοῦλάχιστον στήν Ἑλλάδα.

Ὁ Κουβανικός κομμουνισμός γεννήθηκε (τί περίεργο!) στήν Ἑβραϊκή Ἔνωσι γιά τήν κουλτούρα καί τίς τέχνες, στήν ὁδὸ Σουλουέτα τῆς Ἀβάνας. Ἡ Ἔνωσι αὐτή μετωνομάσθηκε ἀργότερα σέ Λαϊκὸ Ἑβραϊκὸ Κέντρο. Κοθοδηγητὴς ἦταν ὁ Πολωνοεβραῖος Ἀμπραχάμ Ζίνκοβιτς (ἢ Χοσέ Μιτσελόν ἢ Ὄττο Μόντλεϋ ἢ τελευταία Φάμπιο Γκρόμπαρτ) μέ βοηθοὺς τοὺς Ἑβραίους Γιόσκα Γκρίνμπεργκ καί Γιούγκερ Ζίμοβιτς. Τό κόμμα παρέμενε νόμιμο καί κάτω ἀπὸ τήν προεδρία τοῦ Μπατίστα. Ἐπίσης ὁ ἐπὶ Κάστρο ἀρχηγὸς τῆς ἐργατικῆς συνομοσπονδίας, Λάζαρος Πένια, εἶχε τήν ἴδια θέση καί ἐπὶ Μπατίστα. Ὅμως ὁ Μπατίστα ἔκανε τό λάθος νά ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ τοὺς ἑβραιοκομμουνιστές. Ἔτσι ὁ Φιντέλ Κάστρο Ρούζ, ἀπόγονος «Μαράνος» (Ἰσπανοεβραίων, τόν Ἰούλιο τοῦ 1953 ξεκίνησε τόν «ἐμφύλιον πόλεμον» μέ τά γνωστά ἀποτελέσματα.

Τήν εἰσβολή αὐτὴ στήν Κούβα ὀργάνωσε ὁ Κάστρο μέ τόν ἀδελφὸ του Ραούλ, πού εἶχε σπουδάσει στή Μόσχα, καί μέ τόν γνωστὸ πιά σέ ὄλους Ἀργεντινο-Ἑβραῖο Ἑρνέστο «Τσέ» Γκεβέρα Λύντς, πού ἦταν μέτοχος, τῶν ἐγκλημάτων τῆς κομμουνιστικῆς δικτατορίας στή Γουατεμάλα μαζί μέ τόν «ἀδελφόν» ἑβραῖο Γιάκομπο Ἄρμπενσ.

Ὁ γνωστὸς ἑβραῖος δημοσιογράφος Χέρμπερτ Μάθιους πῆρε συνέντευξι ἀπὸ τόν Κάστρο καί κατόπιν τὸν περιέγραψε στήν Ἀμερικὴ σάν νέο Ρομπέν τῶν Δασῶν, ἀγωνιστὴ τῆς ἐλευθερίας. Ἐνῶ ὁ Κάστρο πόζαρε στοὺς φωτογράφους, οἱ μουσῶντο του (μέ τήν βοήθεια καί Σοβιετικῶν ὑποβροχίων) μέ ἀρχηγὸ τόν ἑβραῖο Σεφαρδίμ Ἀλμπέρτο Μπάγιο (στρατηγὸ τῶν κομμουνιστῶν στὸν Ἰσπανικὸ ἐμφύλιον πόλεμον) μετέτρεπαν τό νησί σέ κόλαση.

Ὅλοι οἱ ἑβραῖοι τῶν Η.Π.Α. κινητοποιήθηκαν γιά νά βοηθήσουν τό «καλόν» καί ἠ κυβέρνησις Ἀϊζενχάουερ (περίεργο!) ἀπηγόρευσε τήν πώληση ὀπλων στὸν Μπατίστα. Τό ἀποτέλεσμα εἶναι γνωστόν.

Ὁ Ἀμπραχάμ Ζίνκοβιτς, πατὴρ τοῦ ΚΚ. Κούβας, διήυθνε τήν μπολσεβικοποίησιν τῆς κρατικῆς μηχανῆς. Τό 1961 ἀνέλαβε τήν διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ «Σοσιαλιστικὴ Κούβα». Δέν ἀρκέστηκε ὅμως σ' αὐτό καί ἔτσι κάτω ἀπὸ τό ψευδώνυμον Γκρόμπαρτ ἔδρασε σάν πράκτωρ τῆς Κομινφόρμ στή σκιά. Ἄλλοι ἑβραῖοι στήν ὁμάδα τοῦ Κάστρο ἦσαν οἱ Ἑνρίκε Ὁστούλκλ, ὑπουργὸς συγκοινωνιῶν καί Μάξιμο Μπέργκμαν, ὑπουργὸς ἐμπορίου, ἐνῶ ἡγέται τῶν συνδικάτων οἱ Χοσέ Πεκαλβέρ καί Χουάν Μπράντμαν.

Τέλος θά θυμήσουμε ὅτι ἡ ἐπιχείρησι τοῦ κόλπου τῶν χοίρων (τό σωστὸ εἶναι κόλπος Χιρόν) ἀπέτυχε μετὰ ἀπὸ στέρησι ἀεροπορικῆς ὑποστηρίξεως κατόπιν παρεμβάσεως προσωπικῆς τοῦ ἀπεσταλμένου τῶν Η.Π.Α. στὸν ΟΗΕ Ἀντλάι Στήβενσον γνωστοῦ καί μὴ ἐξαιρετεοῦ Ἑβραίου καί μασσώνου (βλ. ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ, Ἰανουάριος 81).

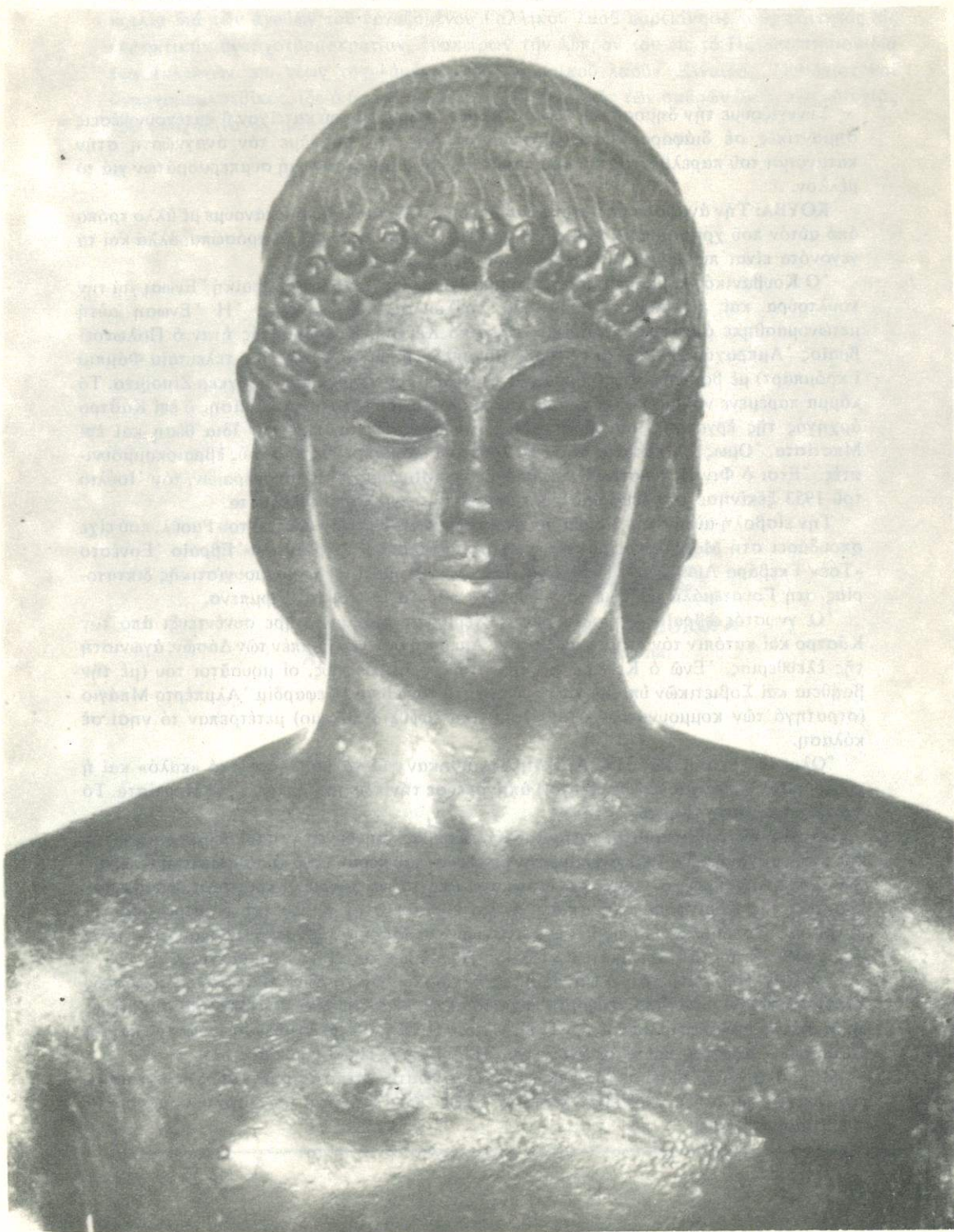
Μετὰ ἀπὸ ὅλα αὐτὰ θά θυμήσουμε στοὺς ἀναγνώστες ὅτι τό μοιραῖον λάθος νά σχεδιάσῃ τήν ἐπιχείρησιν αὐτὴ, τό εἶχε κάνει ὁ Τζῶν Κένεντυ καί ἄς βγάλουν μόνοι τά συμπεράσματά τους.

—«Τ' ἀγάλματα εἶναι στὸ μουσεῖο.

Καληνύχτα».

—«...γιατὶ τ' ἀγάλματα δὲν εἶναι πιὰ συντρίμια,
εἴμαστ' ἑμεῖς. Τ' ἀγάλματα λυγίζουν ἀλαφριά... καληνύχτα».

(Κίχλη)

ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ

Οι σύγχρονοι ιστορικοί της παρακμής ως γνησία συνέχεια τῶν ἀποστόλων τοῦ σκοταδισμού τῆς Βυζαντινῆς ἐποχῆς ἀποκαλοῦν ἕναν μάρτυρα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἕναν Ἅγιο τῆς φιλοσοφίας, Παραβάτη. Θεωροῦμε καθήκον μας δι' ὀλίγων καί ἔστω δι' ὀλίγους νά ἀποκαταστήσωμεν τόν Αὐτοκράτορα Ἰουλιανό ἀπό τόν Χαρακτηρισμό τοῦ Παραβάτου τόν ὁποῖον παραβάται εἰς αὐτόν ἀπέδωσαν καί λιποτάκται τῆς Ἑλληνικῆς Κοσμοθεωρίας.

Κατά τόν 4ον μ.Χ. αἰῶνα δύο εἶναι αἱ δεσπόζουσαι φυσιογνωμίαι τῆς ἐποχῆς. Ὁ ἕνας ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος θεωρεῖται ὁ θεμελιωτής τοῦ Χριστιανισμοῦ, ὁ δέ Ἰουλιανός παρουσιάζεται ὡς ἀσεβῆς εἰδωλολάτρης καί διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ. Πρὶν προχωρήσωμε εἰς τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἀληθοῦς αὐτῆς τῆ ἀπόψεως θεωροῦμε σκόπιμον νά κάμουμε μίαν σύγκρισιν μεταξύ τῶν δύο ἀνδρῶν. Ὁ Αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὑπῆρξε ὁ δολοφόνος ὅλων τῶν στενῶν συγγενῶν του, ὅλων τῶν πλαγίων ἀρρενων, ἀπογόνων τοῦ πατρὸς του Καίσαρος Κωνσταντίου Χλωροῦ. Ὁ Αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός κανέναν συγγενῆ του ὄχι μόνον δέν ἐφόνευσε ἀλλὰ οὔτε κἄν κατεδίωξε. Ὁ Κωνσταντῖνος ἦτο ἀμόρφωτος, κατὰ δέ τόν σύγχρονόν του Ρωμαῖον Ἱστορικό Γίββωνα δέν ἐγνώριζε καθόλου τὴν Ἑλληνικὴ γλῶσσα. Ὁ Ἰουλιανός ἦτο ἄνθρωπος μεγάλης μορφώσεως, διακεκριμένος συγγραφεὺς τῆς ἐποχῆς του, βαθύτατα δέ Ἑλληνιστής. Ἀπὸ τὰ δύο αὐτὰ ἐνδεικτικὰ σημεῖα τῆς προσωπικότητος ἐνὸς ἐκάστου τῶν ἐν λόγῳ προσώπων ἄς ἐξάγῃ ὁ ἀναγνώστης τὰ συμπεράσματά του.

Πρὶν προχωρήσωμε εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἀναμορφωτικοῦ ἔργου τοῦ Ἰουλιανοῦ θά πρέπει πρῶτα νά ἀναφέρουμε τὸ συγγραφικόν του ἔργο τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ὁποῖου κατεστράφη τῇ παρακινήσει τοῦ χριστιανικοῦ κλήρου. Τὴν συγγραφικὴν του δραστηριότητα ὁ Ἰουλιανός ἤρχισε ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς ἐκστρατείας του εἰς τὴν Γαλατείαν. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἔγραψε λογικόν ἔργον ὑπὸ τόν τίτλον «περὶ τῶν τριῶν σχημάτων» καθὼς καί στρατηγικὴν μελέτη ὑπὸ τόν τίτλον «Μηχανικά». Ἀργότερον ἐν Κωνσταντινουπόλει εὐρισκόμενος κατὰ τόν πρῶτον καιρὸ τῆς Βασιλείας του φαίνεται ὅτι ἔγραψε τὰ «Κρόνια» καί τόν «Λόγον εἰς τοὺς ἀπαιδεύτους κύνας, πρὸς Ἡράκλειον Κυνικόν» (Περὶ τοῦ πῶς κυνιστέον καί εἰ πρέπει τῷ κυνὶ μύθους πλάττειν)· τὰ δύο ταῦτα ἔργα, στρέφονται κατὰ τῆς φιλοσοφίας τῶν κυνικῶν. Κατὰ τὴν τελευταίαν περίοδον τῆς ζωῆς του ἐγράφησαν τὰ δύο φιλοσοφικώτερα καί μυστικώτερα ἀπὸ τὰ σωζόμενα ἔργα του: τὸ «Εἰς τόν Βασιλέαν Ἥλιον» καί τὸ «Εἰς τὴν μητέρα τῶν Θεῶν». Τέλος τὸ σπουδαιότερον του ἔργον, τὸ «Κατὰ τῶν χριστιανῶν» κατεστράφη. Ἀξιοσημείωτον εἶναι ἐπὶ τοῦ προκειμένου ὅτι μέ τόν ἴδιον τίτλον («κατὰ τῶν Χριστιανῶν») εἶχε γραφῆ ἔργον καί ὑπὸ τοῦ φιλοσόφου Πορφυρίου τὸ ὁποῖον ἐπίσης κατεστράφη.

Ἡ ἐντύπωσις ἐξάλλου ἢ ὁποία ὑπάρχει ὅτι ὁ Ἰουλιανός ὑπῆρξεν διώκτης τοῦ Χριστιανισμοῦ πρέπει νά τονισθῇ ὅτι εἶναι ψευδής. Δέν ὑπῆρξε ὑποστηρικτῆς του, νὰ αὐτὸ εἶναι γεγονός καθὼς ἐπίσης εἶναι γεγονός ὅτι ἐπὶ Βασιλείας του δέν ἐδιώχθησαν οἱ Ἑθνικοὶ καί ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία. Ἐάν αὐτὸ ἀποτελεῖ παράβασιν τότε ὄντως ὁ Ἰουλιανός εἶναι παραβάτης. Ἐάν ὅμως τὸ νά πιστεῦθῃ κανεὶς καί νά ἐνστερνίζεται τὴν Ἑλληνικὴ Σκέψιν ἀποτελεῖ πράξιν ἀπείρου πνευματικοῦ μεγαλείου, τότε ὁ Ἰουλιανός ὑπῆρξε Μέγας. Πρὸς τοὺς Χριστιανούς ὁ Ἰουλιανός ἐφέρθη μετριοπαθῶς, χαρακτηριστικὰ δέ εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, ὁ Κ. Παπαρηγόπουλος γράφει: «Βεβαίως δέν πιστεύομεν τὰ ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα ἀπέδωσαν εἰς τόν Ἰουλιανόν οἱ μεταγενέστεροι Χριστιανοὶ χρονογράφοι».

Τό κοινωνικόν καί φιλανθρωπικόν ἔργον τοῦ Ἰουλιανοῦ ὑπῆρξε τεράστιον. Εἰς ὅλην τήν Αὐτοκρατορίαν ἵδρυσε τά περίφημα «ξενοδοχεῖα» ὅπου κάθε πτωχός, ἔθνικός ἢ χριστιανός ὄσχετον, εὔρισκε στέγην, τροφή καί περίθαλψιν. Ἀμέσως μετά τήν ἄνοδόν του εἰς τόν θρόνον μερίμνησε ὅπως ἔκτακτα καί τακτικά δικαστήρια ἀσχοληθοῦν μέ τά σφάλματα, τάς ἀτασθαλίαις καί τάς παρεκτροπάς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ἐκ τῶν πρώτων πράξεών του ὡς Αὐτοκράτορος ὑπῆρξεν ἐπίσης καί ἡ διαταγή περί ἀνοίγματος τῶν βιαίως κλεισθέντων ναῶν τῆς ἔθνικῆς τῶν Ἑλλήνων θρησκείας. Αὐτή ἡ πράξις τοῦ Ἰουλιανοῦ δέν ὠφείλετο εἰς κάποιαν περιστασιακήν σκοπιμότητα ἀφοῦ ἤδη ἀπό ἡλικίας εἰκοσιενός ἐτῶν εἶχεν μυηθῆ εἰς τήν λατρείαν τοῦ Ἡλίου ὑπό τοῦ νεοπλατωνικοῦ φιλοσόφου Μαξίμου τοῦ Ἐφεσίου.

Ἐπί τῆς Ἰουλιανῆς ἐποχῆς ὑπῆρξεν ἀναμφισβήτητος ὁ μεγαλύτερος ὁραματιστής τῆς ἐποχῆς του, ὁ δυναμικότερος συνδιασμός Ἑλληνικοῦ Πνεύματος καί Ρωμαϊκῆς Πρακτικῆς. Πλήν ὅμως ἡ ἔλευσις του δυστυχῶς ἦτο κατά δύο, τρεῖς αἰῶνας καθυστερημένη. Ὁ Ἰουλιανός προσεπάθησε νά περισώσει τήν υγείαν ἀπό ἕναν κόσμο ὅμως πού εἶχε ἤδη σαπίσει καί εἶχε ἤδη πάρει τόν θλιβερό κατήφορο τῆς παρακμῆς. Προσεπάθησε μέ ὅλας του τάς δυνάμεις νά ἐπαναφέρῃ τήν ἀνθρωπότητα εἰς τό φωτεινόν μεγαλεῖο τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καί ἴσως νά τό ἐπιτύγχανε ἐάν ὁ θάνατος δέν ἐρχόταν νά τόν κτυπήσῃ τόν δεύτερο μόλις χρόνον τῆς Βασιλείας του καί εἰς τό τριακοστόν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας του.

Μέ τήν δολοφονία τοῦ Ἰουλιανοῦ οἱ ἐχθροί τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπέτυχαν τήν ἀναστολή τῆς ριζικῆς θεραπείας τῆς ἀνθρωπότητος ἀπό τήν Ἑβραϊκή σῆψιν. Πλήν ὅμως, τό μήνυμα πού ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουλιανός μέ τό αἷμα του στέλνει διά μέσου τῶν αἰῶνων, ἤχει βροντερά στήν ἔνοχη συνείδησι τῆς σημερινῆς πνευματικῆς τυραννίας καί καλεῖ τοὺς «παραβάτες» νά συνεχίσουν τό ἔργο Του.

«Πόλεμος πατήρ πάντων μέν ἔστι, πάντων δέ βασιλεύς καί τοὺς μέν θεοὺς ἔδειξε τοὺς δέ ἀνθρώπους, τοὺς δέ δούλους ἐποίησε τοὺς δέ ἔλευθέρους»

ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΗΘΙΚΗ

«Κι ἂν δέν θυσιάσετε τήν ἴδια τήν ζωή σας,
ποτέ δέν θά τήν κερδίσετε...»

SCHILLER (ΒΑΛΛΕΝΣΤΑΙΝ: Ἄσμα τῶν θωρακοφόρων)

Τό θέμα τῆς Ἠθικῆς τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, τοῦ τρόπου δηλαδή ζωῆς καί τῆς νοοτροπίας πού πρέπει ἀπαραίτητα νά χαρακτηρίζουν τόν Ἐθνικοσοσιαλιστή σάν προσωπικότητα καί πού εἶναι φυσική ἀπόρροια καί ἐπιταγή τῆς Ἰδεολογίας του, εἶναι βέβαια πολύ πλατύ καί δέν εἶναι δυνατόν νά ἐξαντληθεῖ στά περιοσμένα πλαίσια ἑνός ἄρθρου. Κι αὐτό γιατί συνδέεται ἄρρηκτα τόσο μέ τήν καθαυτό Ἰδεολογική ταυτότητα ὅσο καί μέ τήν ἰδιαίτερη ἐκείνη ψυχολογική καί συναισθηματική συγκρότηση πού διακρίνουν ἀνέκαθεν τόν Ἄνθρωπο τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Θά προσπαθήσουμε ὅμως ἐδῶ νά δώσουμε ἕνα ἀπάνθισμα ὀρισμένων βασικῶν στοιχείων τῆς Ἐθνικοσοσιαλιστικῆς Ἠθικῆς, σκιαγραφώντας παράλληλα ὅσο τό δυνατόν πληρέστερα τήν προσωπικότητα τοῦ Ἐθνικοσοσιαλιστή.

«Ἄπό θεῶν ἄρχεσθαι» ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι. Ἔτσι ἀνάγκη εἶναι τήν Ἠθική τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ νά τήν μελετήσῃ κανεῖς ἀνατρέχοντας στίς ρίζες καί στά θέματά της. Καί αὐτά τά θεμέλια δέν βρίσκονται: ἄλλοῦ παρά στήν Ἰδεολογία τοῦ Φωτός καί τῆς Αἰώνιας Ἀλήθειας, τήν Ἐθνικοσοσιαλιστική Πίστη. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός σάν Ἰδεολογία, δίνει πρωταρχικά, μέσα ἀπό τίς ἀρχές καί τίς κατευθυντήριες γραμμές του, τόν Τύπο τοῦ ἀνθρώπου-ἐνσαρκωτή του. Καί αὐτό εἶναι φυσικό γιατί ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός, τόσο σάν ἰδέα ὅσο καί σάν ἐφαρμογή, εἶναι κάτι ὀλότελα ξεχωριστό ἀπό οποιαδήποτε στανιστογενή καί ἀντιεπιλεκτική θεωρία τῆς παρακμῆς. Ἀντίθετα ἀπό τόν φιλελευθερισμό καί τόν μαρξισμό, δέν ἀπευθύνεται ἐξ ἀρχῆς στήν μάζα, ἀλλά ζητᾶ τούς λίγους, τούς ἐκλεκτούς. «Θέλω συντρόφους μου τούς δημιουργούς...» βροντοφωνάζει ὁ NIETZSCHE. Καί ὁ Ἄνθρωπος τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ εἶναι πρῶτα ἀπ' ὅλα Δημιουργός. Εἶναι ἐκεῖνος πού θαρρετᾶ εὐαγγελίζεται ἕναν καινούριο κόσμο, μιά Νέα Τάξη Πραγμάτων, καί μέρα μέ τήμερα τήν χτίζει μέ τά χέρια καί τό αἷμα του βαδίζοντας ἀκλόνητος τόν δρόμο τοῦ καθήκοντος καί τῆς θυσίας.

Γιά τόν Ἐθνικοσοσιαλιστή ὑπάρχει μόνο ἡ Ἰδεολογία του. Ζεῖ καί ἀγωνίζεται μόνο γι' αὐτήν καί γι' αὐτήν πεθαίνει, ἂν χρειαστεῖ. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλιστής εἶναι ἡ πῶ γνήσια, ἡ μοναδική ἐνσάρκωση τοῦ ὀλοκληρωτικοῦ ἀνθρώπου. Ὁλόκληρη ἡ ὑπαρξή τους εἶναι ἀφιερωμένη στόν Ἀγώνα καί μόνο. Κάθε πλευρά τῆς ζωῆς του ὑποτάσσεται καί ἐξυπηρετεῖ τόν Ἀγώνα. Καί ἕνας τέτοιος ἄνθρωπος δέν μπορεῖ παρά νά εἶναι ἀληθινά ρωμαλέος, δυνατός, προικισμένος μέ ἀδάμαστη θέληση γιά Ἀγώνα καί τελική ἐπικράτηση.

Ὁ Ἐθνικοσοσιαλιστής τείνει πάντοτε πρὸς τά ἄνω, πρὸς τό Τέλειο. Πατᾶ γερά στή γῆ καί μέ τό βλέμμα μετρᾶ τόν οὐρανό, ἀνοίγοντας μέ τό σπαθί ἀλύπητα καί ἀποφασιστικά τόν δρόμο στήν κοσμογονία πού ἔρχεται. Στήν κοσμογονία πού ὁ ἴδιος φέρνει. Αὐτό εἶναι καί τό κυριότερο χαρακτηριστικό πού τόν διαφοροποιεῖ ριζικά ἀπό τόν ἀγελαῖο μαζάνθρωπο τοῦ φιλευθερισμοῦ μαρξισμοῦ καί τῶν ἰουδαιοκρατουμένων κοινοπιῶν τῆς ἐποχῆς μας. Ὁ Ἐθνικοσοσιαλιστής εἶναι αὐτοτελής συγκροτημένη μονάδα, εἶναι παντοῦ καί πάντοτε ὁ ἕνας πού ξεχωρίζει ἀπό τό σύνολο, πού φέρνει μέσα του τό ἀθάνατο σπέρμα ἑνός ἥρωικοῦ παρελθόντος συνδυασμένο μέ τήν ὀρμή καί τόν δυναμισμό τοῦ μέλλοντος. Γιατί, χωρίς νά εἶναι γέννημα τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνα, ἀνήκει πρωταρχικά στό μέλλον, ἕνα μέλλον πού ὁ ἴδιος συνειδητᾶ καί ὑπερήφανα ἐτοιμάζει γιά τήν Φυλή του καί τόν ἑαυτό του.

Αυτή ή συνειδητοποίηση και επίγνωση τής αποστολής του αποτελεί επίσης βασικό γνώρισμά του. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι σταυροφόρος μιᾶς Πίστεως, πού τόν οδηγεί στό νά διαλέξει αδιάστακτα τήν οδό τής θυσίας μέσα από τόν 'Αγώνα και νά βαδίσει σ' αὐτήν μέ τήν γεμάτη — δικαιολογημένη — περηφάνεια συναισθηση πώς ή μάχη, ό κίνδυνος και ή θυσία είναι προνόμιο και σύμβολο τιμής τῶν λίγων, τῶν ἐκλεκτῶν.

Ἔτσι ό "Ανθρωπος αὐτός ὑπάρχει γιά τήν 'Ιδέα και τόν 'Αγώνα. Κι ἀφοῦ θεληματικά και ἀδιάστακτα πρόσφερε τόν ἑαυτό του, θεληματικά επίσης ἔχει ἀποφασίσει νά μένει ἀπερίσπαστος και ἀνέγγιχτος ἀπό κάθε εἶδους πειρασμό, ἀπό κάθε ξένο στοιχείο πού θά μπορούσε νά τόν «αἰχμαλωτίσει» κατά ὅποιονδήποτε τρόπο. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής δέν ἀνέχεται στόν δρόμο του ὅποιοδήποτε ἐμπόδιο. Ἄτενίζει τό φῶς πού τόν καλεῖ και ἀποφασιστικά βαδίζει πρὸς αὐτό γκρεμίζοντας στό πέρασμά του ὅ,τιδήποτε τοῦ φράζει τόν δρόμο. Ἡ ἀποδέσμευσή του αὐτή ἀπό τήν καθημερινότητα δέν σημαίνει βέβαια ὅτι ὁ ἴδιος ἔχει ἀπαρνηθεῖ τήν ζωή. Κάτι τέτοιο δέν είναι δυνατό νά συμβαίνει μιά και ὁ 'Εθνικοσοσιαλισμός είναι ή κατ' ἐξοχήν 'Ιδεολογία τής Ζωῆς, τής ἀληθινῆς Ζωῆς. Σημαίνει ὅμως ή ἀποδέσμευσή του τήν δική του προσωπική, πρῶτα ἀπ' ὅλα ἀπελευθέρωση ἀπό τά πλέγματα τοῦ ἐκφυλιστικοῦ τρόπου ζωῆς τής κοινωνίας τής παρακμῆς, πού αποτελεί ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν ὀλοκληρωτική ἀντιπαράθεσή του πρὸς τά κατεστημένα και τήν χάραξη τοῦ νέου δρόμου. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι πάντοτε ἀπόλυτος κύριος τοῦ ἑαυτοῦ και τῶν συναισθημάτων του, χωρίς ποτέ νά γίνεται ἔρμαιο αὐτῶν. Ἄντίθετα, και αὐτό είναι επίσης βασικό χαρακτηριστικό του, ἔχει κάθε στιγμή τήν δύναμη νά τά θυσιάζει στόν βωμό τής 'Ιδεολογίας και τοῦ 'Αγώνα του. Τά αἰσθήματα και οἱ ἀνθρώπινες σχέσεις του δέν τόν δεσμεύουν οὔτε και τόν ἐλκύουν οἱ ἀπατηλές ἀπολαύσεις τής παρακμιακῆς κοινωνίας. "Όλα αὐτά τά ἔχει ξεπεράσει και βρίσκεται πλέον, σ' ἕνα ἐπίπεδο πολύ ψηλότερο πού τοῦ ἐπιτρέπει νά ἀντιμετωπίζει τόν κόσμο μέ ἕνα δυναμισμό και κάποια «μεγαλοπρεπή ἀλαζονεία».

Μιά τέτοια θεώρηση ὅμως, πού μπορεί νά ἔχει τήν ἀφετηρία τῆς; Ποῦ ἄλλοῦ παρά στήν βαθειά ἐπίγνωση και συνειδητή ἀποδοχή τῆς 'Αποστολῆς του. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι συνειδητά στρατευμένος στήν ὑπηρεσία τῆς 'Ιδεολογίας του. Ἡ αὐτόβουλη και ὀλόψυχη ἐτούτη στράτευση είναι πού δίνει τό μόνο και πραγματικό νόημα στήν ζωή του.

Ἡ 'Αποστολή ἀποτελεῖ τόν κύριο ἄξονα γύρω ἀπό τόν ὅποιο περιστρέφεται ὀλόκληρη ή συγκρότηση τῆς ζωῆς του. Τό ὑπέροχο συναίσθημα ἰσχύος πού γεννᾶ στήν ψυχή του ή συνειδητοποίηση και ἀποδοχή τῆς 'Αποστολῆς είναι ἐκεῖνο πού μορφοποιεῖ ἕνα ἄλλο γνώρισμά του, τήν γενναιοφροσύνη. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι γενναioφρων μέ μιά ἀπόλυτη φυσικότητα και αὐτογνωσία: οὐδέποτε καταδέχεται νά κατέλθει ἀπό τό ἐπίπεδο ζωῆς, συμπεριφορᾶς και ἀγώνα πού διδάσκει και ἐπιτάσσει ή 'Ιδεολογία του. Δέν παρασύρεται ἀπό ταπεινά αἰσθήματα οὔτε προσφεύγει σέ μικροπρέπειες. Στόν ἀγώνα του είναι ἀπόλυτος, ἄτεγκτος, δυναμικός και ὀπωσδήποτε σκληρός, ξέρει ὅμως νά συνδυάζει αὐτά τά στοιχεῖα μέ κάποια σπάνια αἴσθησι εὐγενείας πού είναι πάντοτε χαρακτηριστικό τῶν δυνατῶν και ἐκλεκτῶν. Ἡ αἴσθησι αὐτή και ὁ πολύμορφος ψυχικός του πλοῦτος γεννοῦν ἕνα φυσικό αἶσθημα ἀνωτερότητας πού ἐξωτερικεύεται μέ μιά μεγαλοπρέπεια στό ἴδιο τό παρουσιαστικό του. Μεγαλοπρέπεια πού δέν περιέχει τίποτε τό ἐπιτηδευμένο ἀλλά θαρρεῖς πώς ἀναβλύζει ἀπό τό ἴδιο του τό βλέμμα ἀπό τήν ὀμίλια του, ἀκόμη και ἀπό τήν γενική ἐξωτερική του ἐμφάνιση, ὅποια και ἂν είναι αὐτή, γιατί πηγάζει ἀπό τόν ἐσωτερικό του κόσμο και δέν είναι ἐπίπλαστη ή προσποιημένη.

Βασικά επίσης χαρακτηριστικά τῆς προσωπικότητάς του είναι ή ἀγνόητα και ή ἀνιδιοτέλεια. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι ἀγνός. Ἀγωνίζεται σκληρά γιά τό 'Ιδανικό του χωρίς ἰστεροβουλία και ὀφελιμιστικές σκέψεις. Είναι 'Ιδεολόγος 'Επαναστάτης και

δχι πολιτικός. Τά κίνητρά του είναι άγνά, κοσμοθεωρητικά και δχι μικροπολιτικά. Γι' αυτό είναι και άνιδιοτελής. Προσφέρει τά πάντα στόν 'Αγώνα και δέν ζητά τίποτε γιά τόν έαυτό του. Δέν είναι τυχοδιώκτης, έκμεταλλευτής ούτε φτηνός «έπαγγελματίας». Μάχεται γιά έναν 'Ιερό Σκοπό. 'Η μεγαλύτερη άμοιβή του είναι ή τιμή του νά άνήκει στίς τάξεις τής 'Εθνικοσοσιαλιστικής έπαναστατικής πρωτοπορίας καθώς και ή — κρυφή και φανερή — εύγνωμοσύνη και άναγνώριση έκ μέρους τής Φυλής και του "Εθνους του πού σίγουρα θά έλθει άργά ή γρήγορα.

'Αλληδένδετη μέ τά παραπάνω είναι και ή άκεραιότητα χαρακτήρα και ή έντιμότητα πού διακρίνουν κάθε πραγματικό άγωνιστή. 'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι έντιμος στόν 'Αγώνα. Είναι έντιμος άπέναντι στους συντρόφους μέ τούς όποιους συνδέεται μέ άρρηκτους δεσμούς άδελφωσύνης και συναγωνιστικότητας πού άποτελούν και αυτοί άπαραίτητη προϋπόθεση γιά τήν εύδωση του 'Αγώνα.

'Ο 'Εθνικοσοσιαλιστής προσπαθεί άκόμη νά βελτιώνει συνεχώς τόν έαυτό του. Φροντίζει κυριαρχικά γιά τήν ιδεολογία του πληρότητα μελετώντας διαρκώς, και σέ βάθος τήν 'Ιδεολογία του στίς διάφορες πτυχές τής. Γνωρίζει ότι ό δρόμος του 'Αγώνα είναι σκοτεινός και άδιάβατος χωρίς τά φάτα τής 'Ιδεολογίας. Παράλληλα δέν παραμελεί και τήν πολιτική επίμóρφωση.

'Εθνικοσοσιαλισμός σημαίνει προσφορά και θυσία. "Ετσι ό 'Εθνικοσοσιαλιστής είναι πραγματικά και συνειδητά έργατικός. Και ή έργατικότητά του αυτή φαίνεται, κατά κύριο λόγο, άπό τήν προσφορά του πός τόν 'Αγώνα και τούς συντρόφους του.

'Ο "Ανθρωπος του 'Εθνικοσοσιαλισμού έχει αναλάβει έργο βαρύ και επίπονο. Τούς ώμους του βαραίνει τό χρέος και ή 'Ιερή του 'Αποστολή. Τό όραμα αυτής τόν οδηγεί στόν 'Αγώνα του. 'Εκείνο λοιπόν πού τελικά πρέπει νά τόν χαρακτηρίζει είναι ή άντοχή. 'Αντοχή ψυχική και σωματική και σθένος άκατάβλητο πού θά του επιτρέψουν νά δρέψει μία μέρα τούς πλούσιους καρπούς τής πιό ώραίας, τής πιό λαμπρής Νίκης!

'Ο ώρμος 'Εθνικοσοσιαλιστής τείνει πός τόν 'Υπεράνθρωπο του NIETZSCHE, στόν όποιο άναγνωρίζει τόν έαυτό του. Είναι ό "Ανθρωπος τής 'Ενοράσεως, εκείνος πού στά αυτιά τής ψυχής του άντηχεί ήδη ή κλαγγή των όπλων πού δέν σκούριασαν 36 χρόνια τώρα αλλά έτοιμάζονται νά ύψωθούν και πάλι, άντηχούν οι σάλπιγγες πού αναγγέλουν τήν έλευση τής Χρυσής Αύγης. Τής Χρυσής Αύγης και τής Νίκης των 'Αρίων. Τής Νίκης του ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ!...

HANS GÜNTHER:

ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ

ΘΕΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΓΙΓΝΕΣΘΑΙ - ΗΡΑΚΛΕΙΤΟΣ

Εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον θὰ παραθέσωμεν χαρακτηριστικὰ ἀποσπάσματα καὶ κατὰ κάποιον τρόπο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε τὴν Κεντρικὴ Ἰδέα τῆς ἱστορικο-φιλοσοφικῆς μελέτης τοῦ διακεκριμένου ἀνθρωπολόγου-φιλοσόφου HANS F.K. GÜNTHER «Ἰνδοευρωπαϊκὴ Θρησκευτικότης». Ἡ μετάφρασις τῶν ἀποσπασμάτων ἐγίνε ἀπὸ τὴν Ἰταλικὴν μετάφρασι τοῦ βιβλίου πού ἐπιμελήθη ὁ πολιτικός κρατούμενος — συγγραφεὺς GIORGIO FREDA.

Κατόπιν μιᾶς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως — συγκρίσεως τῶν γλωσσικῶν χαρακτηριστικῶν τῆς Ἰνδικῆς, Περσικῆς, Βαλτικῆς, Ἑλληνικῆς γλώσσας, τῶν Ἰταλικῶν διαλέκτων καθὼς καὶ τῆς Γερμανικῆς καὶ Κελτικῆς γλώσσης δυνάμεθα νὰ ἀναχθῶμεν εἰς μίαν κοινὴν πρωτοευρωπαϊκὴν γλῶσσα πρὸς τὸ τέλος τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς.

Αὐτὴ ἡ πρωτο-ευρωπαϊκὴ γλῶσσα ἦτο ἡ γλῶσσα τῆς Λευκῆς Εὐρωπαϊκῆς Φυλῆς διὰ τὴν ὁποῖαν ἀνατρέχοντας εἰς τὰς πηγὰς τὰς πρῶτας πληροφορίας ἔχομεν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ ὄρειχάλκου.

Πληροφορίας σαφεῖς διὰ τὴν κοινὴν θρησκείαν ἐκείνης τῆς ἐποχῆς δὲν ἔχομεν πλὴν ὅμως διὰ τῆς μελέτης τῶν χαρακτηριστικῶν μιᾶς ἐκάστης θρησκείας κάθε Λευκοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Λαοῦ δυνάμεθα νὰ ἐξάγωμεν συγκεκριμένα κοινὰ στοιχεῖα πού ἀποτελοῦν τὴν θρησκευτικότητα ὅλων αὐτῶν τῶν λαῶν πού ἀπαρτίζουν τὴν Φυσικὴ Ἀριστοκρατία τῆς ἀνθρωπότητος. Διὰ τῆς μεθόδου τῆς συγκρίσεως δηλαδὴ δυνάμεθα νὰ διακρίνωμεν μίαν κοινὴν χαρακτηριστικὴν συμπεριφορὰ ἔναντι τῶν θεϊκῶν δυνάμεων. Αὐτὴ ἡ χαρακτηριστικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Λευκοῦ ἀνθρώπου ἀποτελεῖ Φυλετικὸν Χαρακτηριστικόν, ἀναπηδᾷ δὲ μέσα ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ φύσιν τῆς Φυλῆς.

Κατ' ἀρχὰς πρέπει νὰ τονισθῇ ὅτι τὸ θρησκευτικὸν συναίσθημα τῶν Ἀρίων δὲν γεννιέται ἀπὸ καμμίαν μορφήν φόβου πρὸς τὸν Θεόν ἢ πρὸς τὸν θάνατον, ὁ στίχος δὲ τοῦ ποιητοῦ «PRIMUS IN ORBE FECIT DEOS FIMOR» (Ἄριος πρῶτος τῶν ἀνθρώπων ἐδημιούργησε κατ' ἀρχὰς τοὺς Θεοὺς) δὲν θὰ μπορούσε νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς τὰς πλέον κλασσικὰς ἐκδηλώσεις τῆς Ἀρίας θρησκευτικότητος. Ἐνας ὅμοιος φόβος δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γεννηθῇ ποτέ διότι ὁ Ἄριος δὲν ἠσθάνθη ποτέ «δημιουργία» μιᾶς κάποιας θεότητος οὔτε θεώρησε ποτέ τὸν κόσμον ὡς τὴν δημιουργία κατασκευάσμα κάποιου θεοῦ δημιουργοῦ.

Ἡ ἰδέα ἐξάλλου μιᾶς σωτηρίας, λυτρώσεως καὶ ἐνός σωτήρος δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν νοοτροπίαν τῆς Φυλῆς μας. Ἐάν ὅμως πράγματι θέλομεν νὰ ὀμιλήσωμεν διὰ «σωτηρίαν» ἢμποροῦμε νὰ ὀμιλήσωμεν μόνον διὰ μίαν «αὐτοσωτηρίαν» τοῦ ἀνθρώπου διαμέσου τῶν ἰδικῶν του δυνάμεων καὶ μόνον, χωρὶς τὴν ἐπέμβασιν ἐνός θεοῦ. Ἡ σχέσις δὲ τῆς ἐξαρτήσεως καὶ ὑποταγῆς μεταξύ ἀνθρώπου καὶ θεοῦ ἀπάδει πρὸς τὴν ἀρχέγονον Εὐρωπαϊκὴν νοοτροπία εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸν τῆς σημιτικῆς φυλῆς. Εἰς τὰς σημιτικὰς γλώσσας ἡ λέξις «λατρεύω» ἀνάγεται εἰς τὴν ρίζαν «ABAD» ἣτις ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὴν ἔννοια «εἶμαι σκλάβος». Αὐτὴ ἡ θεώρησις τῶν πραγμάτων οὐδεμίαν σχέσιν ἔχει μὲ τὴν Ἀρία νοοτροπία χαρακτηριστικὸν δὲ τούτου ὅτι ὁ Ἄριος δὲν προσεύχεται καταγῆς ἢ γονατιστός μὰ ὀρθῶς κοιτῶντας τὸν οὐρανὸν καὶ μὲ τὰ χέρια ὑψωμένα ψηλά. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ θρησκευτικότης δὲν εἶναι δουλεία, δὲν εἶναι ἡ ἰκεσία τοῦ ποδοπατημένου σκλάβου πρὸς τὸν κύριόν του, ἀλλὰ ἡ ἐμπιστευτικὴ πεποίθησις μιᾶς κοινότητος ἢ ὁποῖα ἐναγκαλίζει θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Ὁ ΠΛΑΤΩΝ εἰς τὸ «Συμπόσιον» του μᾶς ὀμιλεῖ διὰ μίαν ἀμοιβαίαν ἀνάγκαν τῶν θεῶν καὶ ἀθανάτων. Ἐπ' εὐκαιρία δὲ αὐτῆς τῆς ἀναφορᾶς εἰς τὸν Πλάτωνα πρέπει

νά τονισθῆ ὅτι μεταξύ τῶν Εὐρωπαϊκῶν Λαῶν ὁ Ἑλληνικός εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἐπαρουσίασε κατ' ἐξοχήν εἰς ὄλο του τό μεγαλεῖο τήν ἀξιοπρέπεια καί τήν ὑπερηφάνεια τοῦ ἐλευθέρου ἀνθρώπου.

Ἄπό τὰς ἐκφράσεις τῆς Ἀρίας θρησκευτικότητος εἰς τήν τέχνη διαφαίνεται ὅλη ἡ εὐγένεια τοῦ Ἀριστοκρατικοῦ πνεύματος τῆς Φυλῆς μας. Χαρακτηριστικό παράδειγμα ἡ πομπή τῶν Παναθηναίων εἰς τό ἀέτωμα τοῦ Παρθενῶνος ὅπου ξεδιπλώνεται σέ ὄλο της τό μεγαλεῖο ἡ γεμάτη μέτρο, συνετή καί εἰλικρινῆς εὐγένεια-μεγαλοπρέπεια τοῦ φυλετικοῦ μας γίνεσθαι.

Ὁ θάνατος εἰς τόν κόσμον τῶν Ἀρίων δέν ὑπῆρξε ποτέ ἔν φαινόμενον κομίσεως θρησκευτικότητος. Ὁ θάνατος διά τούς Εὐρωπαίους εἶναι ἔν σημαντικόν φαινόμενο τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς ἐντασσόμενο εἰς τήν λειτουργική διάταξι τοῦ κόσμου, καί εἰς οὐδεμίαν τῶν περιπτώσεων δέν ὑπῆρξε ἡ προοπτική ἐνός τέλους τοῦ κόσμου καί ἡ ἀπαρχή ἐνός «Βασιλείου τοῦ Θεοῦ».

Εἰς τό «DIE NORDISCHE RASSE BEI DEN INDOGERMANEN ASIENS-1934» ὁ H. GUNTHER γράφει ὅτι «ἡ Εὐρωπαϊκή θρησκευτικότης δέν ἐγνώρισε ποτέ τό κήρυγμα τοῦ θεοῦ εἶναι δέ ἀσυμβίβαστος μέ τήν νοοτροπία τῆς Φυλῆς μας κάθε σκέψις ἀντιτιθεμένη εἰς τήν ἐπιστημονικήν ἔρευνα καί εἰς μίαν ἀδογματίστον ἐλευθερίαν».

Ἡ θρησκευτικότης τῶν Ἀρίων δύναται νά ἐκφρασθῆ εἰς τὰς διάφορους μορφάς τοῦ μυστικισμοῦ, ἡ δέ τάσις εἰς τόν μυστικισμόν συμπίπτει μέ τήν Φυλετική νοοτροπία. Ἐκεῖνο ὅμως τό ὅποιον προπαρασκευάζει τόν Ἄριο εἰς τόν μυστικισμό εἶναι ἡ ἀναζήτησις μιᾶς ἀμμέσου ἐπαφῆς μέ τό θεῖον, ἡ συνεχῆς ἐπιδίωξις τῆς Πλατωνικῆς «ἀμοιβαίας φιλίας θεῶν καί ἀνθρώπων»

Εἰς τόν XX αἰῶνα, ἡ Εὐρωπαϊκή νοοτροπία ἔχει ἀρχίσει νά ἐξαφανίζεται. Σήμερον ὅλα ὅσα ἐγκωμιάζονται εἰς τήν μουσική — τέχνη — λογοτεχνία ὡς «προοδευτικά» οὐδεμίαν σχέσηιν ἔχουν μέ τήν νοοτροπία τῆς Φυλῆς μας.

Μά ἐμεῖς ὅμως πού εἴμεθα γνῶστες τοῦ ἐκφυλισμοῦ καί τῆς διαφθορᾶς καθήκον ἔχομε νά βροντοφωνάζομε σέ ὄλους τούς ἀγνοούς ἐργάτες τοῦ πολιτισμοῦ τήν περίφημον ρῆσιν τοῦ SCHILLER:

«Ἡ ἀξιοπρέπεια τῆς Ἀνθρωπότητος εἶναι ἐμπιστευμένη εἰς τά χέρια σας! Διαφυλάξτε τη! Θά γκρεμισθῆ μέ ἐσᾶς, ἢ μαζί σας θ' ἀνυψωθῆ!»

«Ξενοφάνης Αἰγυπτίοις ἐκέλευσε τόν Ὅσιριν εἰ θνητόν νομίζουσι μή τιμᾶν ὡς θνητόν, εἰ δέ θεόν ἡγοῦνται μή θρηνεῖν»
(Προσωκρ. 21 A 13)

ΑΠΡΙΛΙΟΣ 1981

Ο ΑΓΩΝ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ - - -

Ernst Pfannschmidt, ΜΝΗΜΗ ΗΡΩΩΝ